

Een consumentenorganisatie stelde eveneens tegen 72 banken een collectieve vordering in, met als doel een einde te maken aan het gebruik van dergelijke “bodembedingen” in leningsovereenkomsten.

De vraag rees of artikel 7 van richtlijn nr. 93/13 van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten⁴⁷ zich verzet tegen een nationale regeling volgens welke een rechter een individuele vordering die door een consument bij hem is ingesteld tot vaststelling dat een beding in een overeenkomst tussen hem en een verkoper oneerlijk is, automatisch moet schorsen in afwachting dat een definitieve beslissing wordt gegeven in een aanhangige collectieve vordering, zonder dat in overweging kan worden genomen of die schorsing relevant is uit het oogpunt van de bescherming van de consument die zich individueel tot de rechter heeft gewend en zonder dat de consument kan besluiten zich los te maken van deze collectieve vordering.

Het Hof van Justitie oordeelde dat dit artikel 7 van richtlijn nr. 93/13 aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een dergelijke nationale regeling.

Daartoe baseerde het Hof zich op het feit dat een dergelijke situatie afbreuk zou doen aan de doeltreffendheid van de bescherming die richtlijn nr. 93/13 beoogt te bieden, aangezien de mechanismen voor consumentenbescherming waarvan de individuele en de collectieve vorderingen de concrete uitdrukking vormen, verschillen naar doel en naar aard.

R. F. en J. D.

Hof van Justitie 5 juli 2016

Banco Popular Español SA/María Rita Giráldez Villar

Zaak: C-7/16 (Besch.), ECLI:EU:C:2016:523

BANK- EN KREDIETWEZEN

Kredietovereenkomst

CONSUMENTENRECHT

Nationaal recht – Kredietovereenkomst – Oneerlijke bedingen

BANQUE ET CRÉDIT

Contrat de crédit

DROIT DE LA CONSOMMATION

Droit national – Contrat de crédit – Clauses abusives

Op 25 maart 2011 sloten twee consumenten een kredietovereenkomst af met Banco Popular Español SA voor een bedrag van 19.000 EUR, terug te betalen over een termijn van 10 jaar. Nadat de maandelijkse afbetalingen niet werden nageleefd, leidde Banco Popular Español SA op 11 december 2012 een vordering tot uitvoering in voor de rechter. Op 16 maart 2015 droeg Banco Popular Español SA de schuldvordering, bij authentieke akte, ten bezwarende titel over aan PL Salvador SARL.

⁴⁷. Pb.L. 095 van 21 april 1993.

Hoewel de overdracht van schuldvordering naar Spaans recht rechtsgeldig is, kent artikel 1535 van het Spaanse Burgerlijk Wetboek de schuldenaar het recht toe de schuldvordering af te kopen door aan de overdrager de prijs van de overdracht te betalen, te vermeerderen met de interesten en de kosten, op voorwaarde dat de schuldvordering betwist is.

Het Hof van Justitie werd, middels drie onderscheiden prejudiciële vragen, door de Spaanse bodemrechter gevraagd zich uit te spreken over de verenigbaarheid van de wijze waarop de rechtspraak de notie “betwiste schuldvordering” interpreteert met o.a. de richtlijn nr. 93/13/EG⁴⁸. Het Hof oordeelde dat richtlijn nr. 93/13/EEG zo moet worden uitgelegd dat ze niet van toepassing is op een nationale regeling zoals het betrokken artikel 1535 van het Spaanse Burgerlijk Wetboek.

R. F. en G. H.

Hof van Justitie 19 juli 2016

Tadej Kotnik e.a./Dravni zbor Republike Slovenije

Zaak: C-526/14, ECLI:EU:C:2016:570

BANK- EN KREDIETWEZEN

Europees bankrecht – Staatssteun

BANQUE ET CRÉDIT

Droit bancaire européen – Aide d’Etat

Dit arrest van het Hof van Justitie betreft, in het kader van maatregelen getroffen door een centrale bank ter ondersteuning van noodlijdende banken, de geldigheid en de uitlegging van de punten 40 tot en met 46 van de mededeling van de Commissie betreffende de toepassing vanaf 1 augustus 2013 van de staatssteunregels op maatregelen ter ondersteuning van banken in het kader van de financiële crisis⁴⁹ (hierna “bankenmededeling”), de artikelen 29, 34, 35 en 40 tot en met 42 van richtlijn nr. 2012/30/EU⁵⁰ en van artikel 2, zevende streepje van richtlijn nr. 2001/24/EG⁵¹.

Op 17 december 2013 had de Sloveense Centrale Bank (Banka Slovenije) bij verschillende besluiten buitengewone maatregelen getroffen, die de liquidatie van het

⁴⁸. Richtlijn nr. 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, Pb.L. van 27 april 1993, afl. 95, 29.

⁴⁹. Pb.C. van 30 juli 2013, afl. 216, 1.

⁵⁰. Richtlijn nr. 2012/30/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 strekkende tot het coördineren van de waarborgen welke in de lidstaten worden verlangd van de vennootschappen in de zin van artikel 54, tweede alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, om de belangen te beschermen zowel van de deelnemers in deze vennootschappen als van derden met betrekking tot de oprichting van de naamloze vennootschap, alsook de instandhouding en wijziging van haar kapitaal, zulks teneinde die waarborgen gelijkwaardig te maken, Pb.L. van 14 november 2012, afl. 315, 74.

⁵¹. Richtlijn nr. 2001/24/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 april 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen, Pb.L. van 5 mei 2001, afl. 125, 15.

eigen vermogen van de aandeelhouders, en van de hybride kapitaalinstrumenten en de achtergestelde schuldinstrumenten omvatten, om vijf Sloveense banken die een kapitaaltekort vertoonden respectievelijk te herkapitaliseren, te redden of te liquideren. Hoewel de Europese Commissie op 18 december 2013 haar goedkeuring verleende aan deze staatssteun, leidden verschillende partijen bij het Sloveense Grondwettelijk Hof (Ustavno Sodje) een verzoek tot grondwettigheidstoetsing in van de bepalingen van de wet op de bankensector, op grond waarvan de besluiten van de centrale bank waren genomen. Vermits deze bepalingen de omzetting betroffen van de bankenmededeling, en tevens de schending van artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de richtlijnen nrs. 2012/30/EU en 2001/24/EG werden ingeroepen, schorste het Ustavno Sodje de behandeling van de zaak en verzocht ze het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing.

In antwoord op de haar voorgelegde prejudiciële vragen, verklaarde het Hof van Justitie het volgende voor recht:

- de bankenmededeling moet aldus worden uitgelegd dat zij niet bindend is voor de lidstaten;
- de artikelen 107 tot en met 109 VWEU, het vertrouwensbeginsel en het eigendomsrecht en de artikelen 29, 34, 35 en 40 tot en met 42 van richtlijn nr. 2012/30/EU moeten aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staan aan de punten 40 tot en met 46 van de bankenmededeling, voor zover de goedkeuring van staatssteun daarin afhankelijk wordt gesteld van de voorwaarde dat de aandeelhouders en de houders van achtergestelde instrumenten in de lasten delen;
- de bankenmededeling moet aldus worden uitgelegd dat de maatregelen tot omzetting of afschrijving van het hybride kapitaal en de achtergestelde schuld, zoals bedoeld in punt 44 van deze mededeling, niet verder mogen gaan dan nodig is om het kapitaaltekort van de betrokken bank weg te werken; en
- artikel 2, zevende streepje van richtlijn nr. 2001/24/EG moet aldus worden uitgelegd dat lastendelingsmaatregelen zoals bedoeld in de punten 40 tot en met 46 van de bankenmededeling onder het begrip “saneringsmaatregelen” in de zin van deze bepaling vallen.

R. F. en G. H.

ESMA fines Fitch Ratings Limited 1.38 million EUR 21 juli 2016⁵²

FINANCIEEL RECHT

Financiële markten – Gedragsregels – Ratingbureaus

⁵² www.esma.europa.eu/sites/default/files/library/2016-1157_press_release_-_esma_fines_fitch_1.pdf.

DROIT FINANCIER

Marchés financiers – Principes – Agences de notation de crédit

De European Securities and Markets Authority (“Europese Autoriteit voor Effecten en Markten”, “ESMA”) heeft op 21 juli 2016 Fitch Rating Ltd., een Brits ratingbureau in de zin van artikel 3, 1., b) van verordening (EU) nr. 1060/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 inzake ratingbureaus⁵³, een boete opgelegd van 1,38 miljoen euro wegens inbreuken zoals voorzien in Bijlage III, Sectie III, punt 7 en Sectie I, punten 12 en 34 van verordening (EU) nr. 1060/2009.

Deze inbreuken bestonden erin dat bepaalde *senior analysts* informatie betreffende ratings overmaakten aan de *senior analysts* van het moederbedrijf, voordat deze informatie publiek beschikbaar was.

Daarnaast oordeelde de ESMA dat de onderneming onvoldoende interne controlemechanismen had om te verzekeren dat de entiteit die het voorwerp uitmaakt van een rating kan reageren op deze rating, voordat de rating publiek openbaar wordt gemaakt.

De ESMA besloot op grond van artikel 36 van verordening (EU) nr. 1060/2009 haar beslissing betreffende deze inbreuken publiek te maken.

R. F. en J. D.

FSMA, Minnelijke schikking geformuleerd door de auditeur van de FSMA en waarmee Merit Capital NV heeft ingestemd 12 mei 2016

FINANCIEEL RECHT

Openbare uitgifte – Reclame

DROIT FINANCIER

Emission publique – Publicité

Op 12 mei 2016 stemde Merit Capital NV in met het door de auditeur van de Autoriteit voor Financiële Markten en Diensten (hierna “FSMA”) geformuleerde voorstel tot minnelijke schikking, bestaande uit de betaling van de som van 120.000 EUR en een nominatieve bekendmaking van deze minnelijke schikking op de website van de FSMA.

De FSMA stelde eind maart 2015 vast dat Merit Capital NV middels een nieuwe website en de erop vermelde nieuwsbrieven, berichten, reclame en andere stukken die betrekking hebben op een openbaar aanbod van rechten van deelneming in instellingen voor collectieve belegging (hierna “ICB’s”) publiceerde zonder voorafgaande goedkeuring van de FSMA.

Het onderzoek van de auditeur, volgend op de beslissing van het directiecomité van 2 juni 2015 genomen bij toe-

⁵³ *Pb.L.302* van 17 november 2009.